

A FEKETE TÖRZSŰ FA

Guti Tünde

A FEKETE TÖRZSŰ FA

Minden kivirágzott. Kerítésünk tövében teljes díszben sárgállik az aranyeső, édeskés illatot árasztanak a fiatal gyümölcsfák fehér, lila és rózsaszín virágai.

A rangidős, délceg juhar oszlopként áll közepén, hatalmas koronájával tekintélyt parancsolóan néz körül. Bomló rügyei, friss hajtásai duzzadnak az élettől, ahogy ragyognak a napsugarban. Egy vékonyka fehérnyár megilletődve csodálja.

Sziporkázó fénynyalábok simítják körbe a házat, a fűszálak ásítózva húzzák ki magukat. Hirtelen felcsendül egy jól ismert trilla az egyik kopár ágon:

- Nyitnikék, nyitnikék! – Nevet, kacag a kicsi cinke, barátai együtt röppennek vele gallyról-gallyra.

Minden szem odaszegeződik. De nem a madarakra, hiszen azok hol járnak már! Hanem arra kis szótlanul álldogáló, fekete törzsű fácskára.

Nem illik közénk. Mintha néhány másodpercre megállna az idő, eláll a lélegzet…, és társai kíméletlenül gúnyolni kezdik. Ő csak áll, tudja, hogy még nem jött el az ő ideje. Még a szél is beleköt incselkedve, és oldalba böki egy kemény fuvallattal:

- Úgy állsz itt, mint egy özvegy! Te aztán nem fogsz kivirágozni! – Azzal hűvösen tovább nyargal…

Ő csak tûri, mert leges legbelül ismeri és alázatosan várja az IDŐK IGAZSÁGÁT. Szemlesütve ejt néhány könnycseppet, amit hamar felszárítanak a langyos napsugarak, majd fekete kérge alá hatolva jól eső melegséggel járják át.

A büszke nyárfa, aki maga is viseli a NAGY VIHAR nyomait, gúnyosan hullajtja utolsó száraz leveleit kiközösített szomszédjára, és csúfondárosan fûzi hozzá:

- Neked már elhullajtani valód sem akad! Volt egyáltalán rajtad levél valaha?! – Óvatosan elfordulva ügyesen takarja el saját törését…

A szomorúfűz hosszú, leomló hajába bele- belekap a morcos szél, majd süvítve eltûnik a csodálkozó, fehér bárányfelhők között.

* * *

Telt-múlt az idő.

A Nap különös gyengédséggel küldte le sugarait az udvarba, nem sajnálva senkitől sem fényét. Rámosolygott a fekete törzsű fára, és az évgyûrük között végigszáguldott egy örömteli üzenet halkán súgva:

- MOST! Ébredj! Zöldellj! – S az ÉLET olyan erővel áradt szét, hogy senki sem tudta volna megállítani!

Bársonyos kis rügycskék jelentek meg ágai végén. Eljött az ő ideje is! Nem szólt senkinek, csak átadta magát az újjáéledés gyönyörűségének.

Ő, a fekete törzsű fa leveleket hajt, kivirágzik és egyszer majd gyümölcsöket érlel. Nem erőlködik, nem vitatkozik a gúnyolódókkal, csupán rábízta magát az ÉLETET ADÓRA. Tudja, várja, hogy énekesmadarak fészkelnek majd koronájában, és lombja árnyékot ad a nyári hőségben.

Mindig is tudta, magában hordozta a titkot, az IDŐK TITKÁT… Kivárta türelmesen, és most csupa mosoly, csupa illat és rigódal az egész udvar!

2010. ápr. 6.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu